

Halløj derhjemme!

Vi ville aldrig kunne blive færdige med at udforske Madeira, netop derfor blev vi nødt til at tage af sted, da et gunstigt vejrindue meldte sin ankomst. Før vi modvilligt sejlede fra Madeira og sydover, havde vi dog lige et hængeparti. Nemlig et helt parti søgræs hængende på bunden af Artemis. Vi tog derfor en hurtig beslutning på en gråvejrsdag om, at sejle hen i den nærmeste marina og få taget båden op ad vandet.

Allerede da vi ankom til Spanien, snakkede vi om at selv skrubbe og rengøre bunden, men, vandet var altså bare en smule for koldt til den slags spas. Først da vi ankom til Madeira, blev havtemperaturen mere tålelig, hvorefter vi måtte konkludere, at det var et håbløst projekt at skrubbe bunden ren. Vi vidste dog, at vi måtte gøre noget. Pludselig sejlede vi næsten 2 knob langsommere, end vi plejede. På korte ture kunne det lige gå, men over Atlanten ville vi miste 48 sømil om dagen, hvilket ville forlænge turen en hel del...

Der var derfor ingen vej udenom, Artemis skulle op, højtryksrensnes, skrubbes og bundmales igen. Det var hårdt arbejde, og vi havde fart på! Det gik dog lige ud ad landevejen og efter præcis 24 timer, var vi i vandet igen. Artemis gled igen som en ål igennem vandet (cirka).

Kursen blev sat mod Gran Canaria, som vi håbede at nå på 3 dages sejlads. Det blev dog ikke en sådan sejlads, som vi havde forventet, da vinden var meget kraftigere end forudset. Specielt om natten var vi, endda med rebede sejl, enkelte gange helt oppe på 10 knob (normalt er vi glade for 6-7 knob). Den høje gennemsnitsfart viste sig dog at have den fordel, at vi cuttede en hel dag af tidsplanen og ankom til Gran Canaria kun 2 døgn efter, at vi havde forladt Madeira.

Da vi ankom til Gran Canarias hovedstad, Las Palmas, ville vi gerne i havn. Vi havde nemlig nogle småting at ordne i masten, hvilket helst skal gøres under ikke-rullende forhold. Svaret fra havnekontoret kom dog prompte: "Nej, vi har ikke plads". Men, det kunne vi jo se at de havde. Så efter at vi havde presset lidt på og "truet" med, at vi ville komme og spørge igen dagen efter, gav de os en plads på ARC-broen.

ARC står for Atlantic Rally for Cruisers. Kort fortalt, er det en slags event for sejlere, som ønsker at være en del af et fællesskab, når de skal over Atlanten. De betaler for at være med og får til gengæld adgang til prak-

tiske og sociale arrangementer, får fastsat en fælles afrejsedag og har et team, som sørger for meget af det praktiske. Hvilket specielt er smart i denne ustabile Corona-tid.

Vi har aldrig overvejet at tage med ARC'en over Atlanten, for vi vidste, at vi nok skulle møde en masse mennesker alligevel. Dog var det rigtig sjovt at ligge blandt alle ARC-bådene. De havde nemlig alle sammen signalfalg i masten, gik rundt og delte tips og tricks og så var størstedelen fra Skandinavien. Der er bare en hel speciel stemning, ligesom en travl summende bi, når alle gør sig klar til at krydse Atlanten!

En lidt sjov historie var, at da vi skulle lægge til i havnen, skulle vi have nogle meget klamme liner (som lå på bunden af havnebassinet) fra hækken til stævnen. Det skulle gå lidt tjept, så jeg kom til at pladre nabobåden ind i klam mudder. Det ville ikke have været et stort problem, hvis ikke lige det var fordi, at de havde lyse fendercovers på... Jeg brugte derfor over en time på, at skrubbe nabobådens fendere og skrogside rene. Heldigvis kom ejerne først hjem, da jeg var færdig ☺

I Las Palmas var vi bestemt ikke de eneste danskere. Pludselig var der oprettet en decideret ”danskerbro”, hvor vi lå 7 danske både. I alt var der vist mere end 12 danske både, og hurtigt opførte vi os som gamle naboer med en ”åben dør”-politik. Ja, vi gik og sejlede faktisk bare rundt mellem hinandens både, delte fif, nyheder og diverse betænkeligheder omkring corona-situationen. Det var helt hektisk, men på en hyggelig måde.

Tiden på Gran Canaria gik ikke kun op i tant og fjas, netop på grund af den nært forestående atlantehavskrydsning.

For ikke så mange år siden, var en 72-årig gammel franskmand, som byggede en kæmpe stor tønde, hoppede ned i den, blev skubbet ud fra kysten på De Kanariske øer og 100-og-et-eller-andet dage senere landede i Caribien. På trods af dette, havde vi dog en del ting, ja faktisk en lang ToDo-liste, som skulle ordnes inden afsejling. Ikke kun småreparationer, men også forstærkninger, proviantering, henstuvning deraf og andre former for klargøring.

Netop provianteringen og henstuvningen af alle fødevarerne kan være en lang proces. Selvom vi kun er en besætning på 2 mand, så skal der alligevel planlægges. Og jeg må indrømme at maden, der laves til søs, kan være ret så fantasiløs. Vi joker altid med, at "hvis vi er søsyge får vi kun pasta. Hvis vi har det godt, så får vi pasta med ketchup". Selvfølgelig kommer vi til at spise andet end pasta. Vi krydser jo fingre for, at vi fanger fisk hele vejen over Atlanten. Alligevel har vi dog provianteret i stor stil. Det bliver nemlig ikke nemmere at handle, end når man har bil. Vi valgte derfor, at proviantere til langt længere tid end Atlanterhavskrydset! Det blev vist rundregnet til 3 overfyldte indkøbsvogne. Det var faktisk lidt af et biks, og jeg kunne fortælle længe, om alle de overvejelser vi gjorde os. I sidste ende endte det dog mere eller mindre med, at vi bare tog mellem et par stykker og en hel favnfuld af hver ting.

En helt anden sag var det, at skulle få plads til alting. Vores ekstra køjer er proppede, hulrummene i gulvet er fyldte og det samme gælder for pladsen bag sofaen og ikke mindst i kistebænkene. Dertil kommer der, at der selvfølgelig også skal være plads til værktøj, sejl, fiskegrej og meget meget mere.

Der var meget der skulle nås, alligevel havde vi dog også tid til at køre rundt og se Gran Canaria samt sejle til nabøerne Tenerife og La Gomera.

På Gran Canaria var vi ude at snorkle for første gang i 4 måneder. Vandet var glasklart, havde en dejlig temperatur og fiskene var farvestrålende. Det var et skønt syn. To andre skønne syn på Gran Canaria var IKEA og TIGER. Udover at butikkerne havde et skandinavisk islæt over sig, så forhandlede de julepynt, pebernødder, bland-selv-slik og gløgg! –det var lige noget vi kunne bruge 😊

Videre på Tenerife var vi selvfølgelig oppe og gå rundt i Teide Nationalpark blandt alle de vulkanske klippeformationer. Vulkanen Teide er faktisk en af de mest farlige vulkaner i verden, da det ikke er en "hvis-vulkan", men en "når-vulkan". Det er bare et spørgsmål om tid.

Om natten så vi på stjerner deroppe. Det var vældig flot på grund af den tørre luft. Netop på grund af den tørre luft, var det også hamrende koldt oppe i bjerget. Som en lille public service vil jeg bare fortælle, at det ikke er lovligt at flyve med drone i spanske nationalparker. Politiet er ikke så glad for det, hvilket de gjorde os opmærksom på.

Videre på øen La Gomera gik det meste af tiden op i, at få taget en Corona-test, klarere ud af landet og selvfølgelig få lavet de sidste småting inden det gode vejrindue forsvandt igen. Vi nåede dog det hele inden for et par dage, og d. 20. november trak vi ankeret op og satte sejl. Kursen blev lagt sydover, så vi kunne få fat i Passatvinden, som skulle føre os hele vejen vest over Atlanten til Caribien!

Tilbage er der kun at sige ”vi ses på den anden side”!